Tu i jo sols

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

8

Lletra original

Avui el carrer és ple de bassalsBassals plens de reflexesDe la gent que va passantPerò no mira el seu voltantPlanetes desorbitatsVenen sabates nens sense mitjonsI una noia amb un walkmanI un vell que dormI pels carreronsUn vent que glaça i mata A qui no riu l'últimA qui riu sempre el primerTu i jo solsTu i jo solsSom tu i jo solsSom tu i jo solsNo faig resNo em fa falta resNomés noto el ventQue em fa volar els cabellsQue em fa volarQue et fa volarQue ens fa volarSerà el destíSerà coincidenciaSerà sort o casualitatDoncs si d'innocènciaPotser imprudènciaSon i curiositatNosaltres sabem com brillava la lluna ahir a la niti que s'amaga dins els teus recòrds d'estiu.Dins un llitJo m'hi esticSi tu hi ets amb miBuscarem aquest petóAmb gust de primera vegadaTrobarem el camí llargEsperarem que demàSigui millorSigui millorTots sols tu i jo solsTu i jo solsTu i jo solsTu i jo solsSom tu i jo solsSom tu i jo solsSom tu i jo solsSom tu i jo sols

Lletra traduïda

... fem Aliança!

La cançó parla de dues cares d'una mateixa moneda. Per una banda el món cambiant, amb les seves misèries i injustícies i, per altra banda, l'autenticitat d'una relació de parella que fa tirar endavant malgrat tot. Que ens fa adonar que en el món hi ha també bellesa.**"Buscarem aquell petó amb gust de primera vegada" ens mena a cercar tot allò que hem tastat com a autèntic i veritable. Fes memòria i anomena quins són per a tu aquests petons amb gust de primera vegada. En la tradició bíblica aquest petó primigeni de Déu s'ha anomenat "Aliança""Tu i jo sols" El Déu de la bíblia és un Déu personal, gelós, i no un ens abstracte. El nostre Déu és relació i comunicació, perquè l'amor també és relació i comunicació. El monoteísme apareix amb un Déu que es compromet amb un poble i unes persones a les quals els demana el mateix que una relació de parella: "Tu i jo sols", en llenguatge bíblic, equival al manament "No tindràs altres déus fora de mí". Així ho explica el càntic dels càntics, un llibre que va transformar el llenguatge d'un poema amorós en una història d'amor entre Déu i el seu poble:***"ELL (Déu) Aixeca't, amiga meva,bonica meva, i vine!Mira. l'hivern ja ha passat,la pluja s'ha esvaït, ja se n'ha anat.Les flors despunten a la terra,ja arriba el temps d'esbrotar,se sent la tòrtora pels nostres camps (...)ELLA (el poble)El meu estimat és tot meu,i jo sóc tota seva,ell que pastura els ramats entre els lliris.Abans que bufi la marinadai s'allarguin les ombres,retorna, estimat meu,semblant a la gasela, al cervatell,per les muntanyes de Bèter..."*

Himne d el'amor

Si jo parlés els llenguatges dels homes i dels àngels però no estimés, seria com una esquella sorollosa o un címbal estrident.Si tingués el do de profecia i penetrés tots els designis amagats de Déu i tot el coneixement, si tingués tanta fe que fos capaç de moure les muntanyes, però no estimés, no seria res. Si repartís tots els meus béns als pobres, fins i tot si em vengués a mi mateix per esclau i tingués així un motiu de glòria, però no estimés, de res no em serviria. El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai.